

*Presència d'Església
a la societat*

**Missatge de Mons. Joan Piris Frígola, Bisbe de Lleida,
per al Curs pastoral 2011-2012**

Introducció

Benvolguts germans i germanes membres de l'Església que pelegrina a Lleida:

Ja s'està acabant aquest estiu tan especial per a molts de nosaltres, joves i no tan joves, amb la forta experiència d'universalitat viscuda amb el Successor de Pere a Madrid, envoltat de milers de joves de prop de dues-centes nacionalitats, confessant una mateixa fe i fent present i visible la Bona Notícia de Jesucrist.

Ha estat un ressò ben clamorós d'allò que canta el Salm 66: "Senyor, que et lloïn tots els pobles alhora!" La Jornada Mundial de la Joventut ha esdevingut com una paràbola de la universalitat, un missatge que la fe no té fronteres i que tothom és convocat a assaborir la salvació de Déu.

Els que hi hem participat l'hem viscuda amb agraïment i ens hem sentit cridats a ser promotors de la *fraternitat universal* fent cada dia més visible la realitat del projecte de Déu: "*Que us lloïn tots els pobles!*"

1

El camí recorregut els dos darrers anys en el Pla de pastoral i la joia viscuda en les dues Assemblees Diocesanes celebrades en la Pentecosta ha estat una experiència de discerniment en comunitat

Molts membres de l'Església de Lleida hi vam treballar arran de la convocatòria feta amb la *Carta "Entre tots i per al bé de tothom"* (2009-2010) i coincidíem en la necessitat de construir plegats una Església més "sinodal": una Església en què els laics siguin cada dia més subjectes coresponsables i plenament actius de la missió evangelitzadora i no només els destinataris. Sabem que la "sinodalitat" és una mentalitat i una praxi i, quan a les nostres trobades compartim preocupacions, tots volem encertar l'orientació global que cal donar avui a l'acció evangelitzadora: què és allò prioritari?, què hem de "privilegiar"? (i, per tant, què hem de deixar en segon lloc?).

Per discernir i prendre opcions amb una certa garantia hem tingut molt en compte aquella recomanació de l'Evangelí: "Qui de vosaltres, si vol construir una torre, no s'asseu primer a calcular-ne les despeses i veure si té recursos per acabar-la?" (Lc 14,28). Segurament és molt "bo" tot el que fem, però hem de pensar millor cap a on hem de dirigir les energies i els recursos que tenim. Encara més. Jesús ens ha dit: "Què us sembla? Si un home té cent ovelles i se li n'esgarria una, no deixa les noranta-nou a la muntanya i va a buscar l'esgarriada?" (Mt 18,12). Aquesta qüestió és actualment molt més inquietant, quan constatem tants distanciaments de la fe, i

més tenint en compte que “Déu vol que tots els homes se salvin i arribin al coneixement de la veritat” (1Tim 2,4).

Cal beneir el Senyor més i més perquè la història passada i present de l'Església de Lleida està farcida de persones, grups i institucions que han estat i són testimoni evident d'aquella “llum i sal de la terra” que Jesucrist volia que fóssim. Per això, agraeixo totes les aportacions solidàriament responsables, fruit moltes d'elles de la reflexió acompanyada d'un testimoniatge de vida al més evangèlic possible i que participen activament en la renovació de la comunitat eclesial a la qual pertanyem pel Baptisme. Agraeixo totes les iniciatives de persones, grups i institucions eclesials que, sentint-se branques d'un mateix arbre (l'Església de Lleida), volen contribuir al creixement de la llavor de l'Evangelí escampada a les nostres terres des de fa segles.

Agraeixo la participació de tothom i demano, sobretot, que tots plegats vulguem anar fent passes amb modèstia, procurant respectar el dia a dia de les nostres comunitats, institucions d'Església, grups, delegacions, etc. i les seves diferències i particularitats; però, alhora, integrant-les en aquell objectiu comú que són les **PRIORITATS PASTORALS DIOCESANES** assenyalades després del convenient discerniment fet “*entre tots i per al bé de tothom*”.

Com a resultat del treball comunitari en una època d'increença, hem volgut activar la **INICIACIÓ CRISTIANA** assenyalant-la com una línia prioritària amb la Carta “*Iniciació cristiana. Creure. Viure. Anunciar la fe*” (2010-2011). A la seva llum, hem compartit anàlisi, confrontació amb l'evangeli, judici crític amb ànim constructiu i acció de gràcies al Senyor que ens fa costat i es refia de nosaltres.

Les dues Assemblees Diocesanes que han acompanyat aquest treball ens han fet gaudir molt, tot acceptant la dosi d'utopia que inclou el nostre projecte i els dubtes i interrogants que tenim.

Tanmateix, en donem gràcies a Déu perquè és molta l'esperança que ens anima després d'aquestes experiències viscudes en la nostra Església local, molt ben representada i aplegada en un nombre significatiu, havent recorregut un camí de feina personal i en grups, al qual he volgut aplicar literalment —salvades les distàncies— unes paraules del Concili Tarraconense (1995): “Ha estat una joiosa experiència de comunió eclesial, arrelada en la mateixa comunió trinitària. Hem pregat al Senyor, hem obert els cors a la Paraula de Déu i a les veus dels germans, hem reflexionat i discutit fraternalment amb el desig d'interpretar les veus de l'Esperit. Donem gràcies a tots els que hi han participat i als que han pregat i seguit amb interès el seu desenvolupament.”

El fruit immediat ha estat fixar-nos una segona línia prioritària: una millor PRESENCIA D'ESGLÉSIA EN EL MÓN. Des dels primers temps, l'Esperit Sant ens demana traspasar els murs del cenacle i actuar amb més confiança, creixent en dinamisme i en capacitat de descentrar-nos, pensant i vivint més per als altres. És amb aquesta intenció que ens apleguem de tantes maneres a pregar, reflexionar i discernir orgànicament, intentant promoure la participació dels batejats que hi vulguin aportar la seva contribució responsable, segons els seus carismes i vocacions.

Tenint aquest rerefons us vaig presentar 8 Propostes Pastorals a l'Assemblea del proppassat 5 de juny, tot fent-me ressò de les aportacions rebudes:

- 1^a. Posar en marxa ITINERARIS DIVERSIFICATS DE INICIACIÓ O REINICIACIÓ CRISTIANA D'ADULTS segons les diferents situacions, mirant de potenciar la comunitat cristiana i Prioritzant l'atenció a les famílies, treballant amb un criteri evangelitzador i no subordinant tot el que representa la Iniciació cristiana al tema de l'administració dels sagraments i les seves “urgències”...

- 2^a. Potenciar LA FORMACIÓ DELS AGENTS DE PASTORAL, particularment la formació específica dels membres dels equips d'agents instituïts (o Ministeris Laïcals) en les unitats Pastorals: aprofitant millor el que ofereix l'IREL i creant espais de discussió i diàleg amb el món que ens envolta.
- 3^a. Cuidar en la pràctica L'ESPIRITUALITAT DE COMUNIÓ, que implica oració personal i comunitària, escolta de la paraula de Déu, fraternitat real, unitat en la missió des de la diversitat i la complementarietat de dons i carismes, i comunió real amb l'Església diocesana i el seu bisbe.
- 4^a. Per als adults que demanen els Sagraments de la Iniciació, INSTAURAR EL CATECUMENAT EN L'ÀMBIT DIOCESÀ amb la col·laboració de les parròquies dels candidats. I per als adults ja batejats que reinicien el seu procés creient, oferir a escala arxiprestal o interparroquial un itinerari catecumenal o catequesi d'adults (amb materials del SIC). Això pot ser útil també per a la preparació de la confirmació.
- 5^a. En general, la PREPARACIÓ AL BAPTISME ha de tenir un temps adequat, amb uns continguts i una dedicació iguals o superiors als que s'inverteixen ara a preparar els sagraments de l'Eucaristia (Primera comunió) o el Matrimoni. (En el procés d'admissió, tot i tenir molta cura en l'acollida pastoral, hem de mirar de recuperar d'alguna manera els anomenats "escrutinis"...)
- 6^a. Per a les FAMÍLIES que demanen la PRIMERA COMUNIÓ dels fills, cal fer "necessària" la participació de pares i mares en les trobades formatives i que, al mateix temps i per coherència, s'impliquin en el procés catequètic dels seus fills (catequesi familiar).

- 7^a. Configurar les Unitats Pastorals de manera que arribin a ser UNITATS D'ACCIÓN PASTORAL.
- 8^a. Promoure MINISTERIS LAÏCALS “INSTITUÏTS” (cf. Fets 6,17), atès que en les respostes, opinions i experiències que s’hi ha manifestat s’apunta cap a una certa reconstrucció de l’acció eclesial (i no tan sols referida a qüestions organitzatives).

Caldrà una atenció particular a la proposta 7: *Les Unitats pastorals i la Unitat d’Acció Pastoral* (UAP) que, per altra banda, no és cap novetat perquè ja el setembre de 2007 consta a les Actes dels consells de Pastoral i de Presbiteri l’acord de revisar les Unitats Pastorals.

Avui és una necessitat *optar per una pastoral “orgànica”, que és més que fer coses plegats: és unir forces posant en marxa serveis Inter i/o supraparroquials.* (Ja n’hi ha de preparació al matrimoni, de catequesi, de caritat... Podríem encara tenir-ne d’altres...) Pot semblar aconsellable començar —o reforçar— algun “projecte ben concret” assumit per dues o més parròquies veïnes, com ja ho estan intentant en algunes demarcacions de l’arxiprestat del Baix Segre i del Baix Urgell...

Això implicarà una readaptació del subjecte eclesial perquè la Unitat d’Acció Pastoral la formen —cal que sigui així— *“diverses comunitats parroquials” Compromeses de manera orgànica en una acció compartida, expressada amb ministeris diferents, amb la guia d’un prevere “moderador”* —en equip amb els altres preveres, diaques, laics i membres de vida consagrada, si n’hi ha. Es vol així una acció més eficaç i evangelitzadora, cercant respondre a les particularitats del territori corresponent, i involucrant més persones en una progressiva integració de carismes i ministeris.

Aquesta manera de fer reclama capacitat d'adaptació i flexibilitat tant als responsables pastorals com als feligresos, perquè —repeteix— es tracta d'integrar entre si un conjunt articulat de parròquies —i altres centres eclesials— *per a complementar-se*.

Convé recordar que és el mateix codi de Dret Canònic el que suggereix “*agrupacions peculiars de parròquies amb la finalitat d'afavorir la cura pastoral mitjançant una activitat en comú*” (c. 374,2) i amplia el concepte de ‘cura pastoral’ reconeixent també als no preveres poder *cooperar-participar* precisament en l'àmbit parroquial i amb reconeixement explícit per part de l'autoritat. I el c. 230,3 diu expressament: “On la necessitat de l'Església ho aconselli i no hi hagi ministres, poden també els laics, Encara que no siguin lectors ni acòlits, suplir-los en algunes de les seves funcions, és a dir, exercitar el ministeri de la paraula, presidir les oracions litúrgiques, administrar el baptisme i donar la sagrada comunió, segons les prescripcions del dret.” I el c. 517,2, que assenjala explícitament la possibilitat d'encarregar responsabilitats pastorals a un “diaca o a una altra persona que no té el caràcter sacerdotal, o a una comunitat...”; tot i que no diu com, deixa la porta oberta a possibles desenvolupaments posteriors, encara que parla de la necessitat d'un prevere ‘moderador’ en referència directa al c. 150. No diu que aquest sigui Rector sinó que “dotat de les potestats pròpies del rector, dirigeix l'activitat pastoral”.

NOTA: les UAP no anul·len les parròquies actuals ni modifiquen el seu estatut jurídic; per tant, cada parròquia segueix tenint els seus Consells, llibres sacramentals (c. 535,1) i d'economia, arxiu i segell propi, etc., que poden estar reunits en el centre de la Unitat Pastoral. El “mapa” de les UAP de la Diòcesi l'elaborarem entre tots i serà revisat quan les circumstàncies ho demanin. Les situacions són diverses i pot haver-hi models diferents.

2

El curs que ara encetem, 2011-2012, cal que sigui un temps de sedimentació i d'aprofundiment del camí fet durant els dos cursos passats

1. Continuïtat: a l'Església catòlica s'està parlant molt de “nova evangelització” atès el canvi d'època que ens ha tocat viure però, en realitat, la iniciació i/o reiniciació cristiana és l'objectiu permanent de la comunitat de Jesús de tots els temps. Per això, el que ens plantegem enguany és aprofundir aquesta única missió rebuda de Crist en continuïtat amb allò que intentem, i sempre en comunió, “*entre tots i per al bé de tothom*”.

“Anunciar Crist a aquells qui el desconeixen” és el resum de tot el que entenem per evangelitzar, que, segons Pau VI, és un veritable procés: “renovació de la humanitat, testimoniatge, anunci explícit de Jesucrist, adhesió del cor, entrada a la comunitat, acolliment dels signes [sacramentals], iniciatives apostòliques” (*Evangelii Nuntiandi*, 24).

Tenim com a referent també l'empenta del Concili Vaticà II i del nostre Concili Provincial Tarraconense que ens demana, des de la seva 1ª resolució, “sentir el goig i la responsabilitat de fer arribar el missatge de Crist a tot el país, integrat per persones i grups molt diversos que tenen actituds i nivells ben diferents de fe i de cultura. Aquest missatge és la Bona Nova de l'amor de Déu manifestat al món per mitjà del Crist en l'Esperit” (cf. Ef 1). Cal que la nostra Església manifesti una vegada més que “el goig i l'esperança, el plor i l'angoixa de l'home contemporani, sobretot els dels pobres i de tota

mena d'afligits, són també goig i esperança, plor i angoixa dels deixebles de Crist" (*Gaudium et Spes I*). És la lògica de l'Encarnació... Sense com-prendre, sense com-patir amb la persona humana no és possible el seu enteniment i la seva obertura a paraules noves. Tot pot semblar mentida, també la Paraula de Déu, si no hi ha comprensió incondicional de l'altre i escolta amorosa... Un evangeli de Jesús, el missatge del qual no comenci donant com a salvació inicial l'acolliment, la comprensió-compassió, la proximitat i l'acceptació de l'altre, difícilment serà un evangeli que pugui interessar els homes i les dones, nens, joves i adults del nostre temps (GS 3).

Per això, són ACTITUDS NECESSÀRIES: assumir el context social en què es mou la fe cristiana i acceptar i estimar la societat actual perquè és la nostra i perquè, en ella, les dones i els homes de bona voluntat malden per descobrir la veritat i el bé. I assumir també tota la realitat de l'Església sense exclusions ni imposicions, reconeixent i acceptant la *pluralitat interna* i les diferents concepcions i models d'evangelització. L'objectiu comú és —sense sentir-se superiors els uns als altres— caminar vers la renovació de la vida cristiana, tot mantenint les certes que ens ha transmès la Tradició de la fe.

De cara a la "comunió" pròpia de l'Església local o particular i a la tasca d'edificar comunitats cristianes, el Concili Provincial Tarraconense fa una crida àmplia i cordial a tots els qui, havent rebut el do de la fe, volen mantenir-se en la comunió eclesial i desitgen portar el nom de Crist als qui el desconeixen. Volem sentir-nos units en la pregària, en el camí vers la plena unitat en el Crist i en la tasca comuna d'oferir la seva paraula i el seu amor a un món que el desconeix.

Només des de l'experiència personal i comunitària de la salvació de Déu podrem esdevenir encomanadors de la bona notícia als homes

i a les dones amb els quals la vida ens fa trobadissos. cal descobrir, contemplar, estimar, agrair i celebrar la presència i l'obra de Déu en cada persona, que es dóna abans que nosaltres hi arribem. Perquè l'evangelització brolla allà on s'estableix la trobada entre persones, amb una relació positiva i amb una comunicació interpersonal. “Quan hi ha caritat i amor” s'obre la porta a la bona notícia que ve de Déu. Per això, cal ajudar a refer l'experiència de Déu de tanta gent allunyada, experiència que està intrínsecament lligada a l'amor als germans i, per tant, a aquella opció preferent pels pobres i per la justícia que fou distintiva de Jesús.

2. La novetat: a l'Església de Lleida volem mirar amb una especial atenció com tenir cura i potenciar la presència *dels cristians en la nostra societat*, perquè constitueix el testimoni públic i l'acreditació de l'anunci del missatge evangèlic.

El Concili Provincial Tarraconense [núm. 77] insta tots els cristians —clergues, religiosos i laics— a realitzar la síntesi entre fe i vida indicada pel Concili Vaticà II, i denunciar la separació entre el missatge cristià i la pràctica social, que afecta molts membres i grava molts costums de les nostres comunitats eclesials.

El fenomen de la globalització afecta cada vegada més les nostres relacions interpersonals i socials, però la nostra llibertat per a poder anunciar Jesús en els nostres ambients és un dret inalienable, compatible amb una sana laïcitat, i cal exercir-lo amb convicció, però fent-lo creïble mitjançant el testimoni de la nostra vida: cal que la nostra Església sigui “casa d'oració per a tots els pobles” i també casa i escola de comunió, casa d'acollida universal on tots puguem asseure'ns a la mateixa taula.

3

Us animo a començar el nou curs pastoral amb renovada il·lusió

1. Reptes i signes d'esperança

No partim de zero, sinó que hi ha *una llarga tradició de la presència dels cristians en el món*. Cal prendre'n consciència i créixer a partir del que som, amb humilitat, però amb convicció, en la línia de la tradicional “consecratio mundi” que el mateix Dret de l'Església reconeix i estableix com la funció pròpia i peculiar, tot i que no exclusiva, dels laics: la d'animar l'ordre temporal.

Potser avui hi ha dificultats afegides. Tanmateix, *cadascun de nosaltres* hem de prendre consciència que estem presents en la vida pública de diverses maneres: la família, l'escola i les AMPA, la professió, el temps lliure, la política, els sindicats, la universitat, tot el teixit d'entitats i associacions civils, etc. I allí, *cadascun de nosaltres* som testimonis del Crist, perquè *els cristians laics som Església-en-el-món*.

A més a més, *l'Església Diocesana* també hi és present a través de l'acció caritativa i social organitzada de *les parròquies* inserides als barris i als pobles; a través de *l'Escola Cristiana* (espai evangelitzador important juntament amb la família, complementant subsidiàriament la parròquia); per mitjà de tants *cristians/es a l'Escola Pública* que s'hi manifesten sense complexos; amb la *Xarxa d'Entitats Cristianes d'Acció Caritativa i Social* (una esplèndida realitat que fa visible la comunió eclesial i la solidaritat afectiva i

efectiva, amb un nombre notable de voluntaris implicats); a través de *l'IREL i el diàleg fe/cultura, els Moviments Apostòlics dels Laics, les delegacions* diocesanes i, especialment, la delegació de Mitjans de Comunicació, etc.

2. Ser “llevat, sal, llum... en el món”: *és una exigència essencial de l'Evangelí* per a tots els batejats. La fe no és una qüestió privada, s'expandeix pel testimoni personal i comunitari, es manifesta en l'esperança i es realitza en la caritat. És la credibilitat dels missatgers allò que fa possible acreditar la credibilitat del missatge, i tots necessitem viure amb més radicalitat i coherència el que prediquem a fi que molts dels nostres coetanis puguin sentir-se atrets novament per Jesucrist i es descobreixin convidats a formar part activa de la comunitat dels seus deixebles.

3. L'ensenyament social de l'Església: constitueix un gran patrimoni que ens dóna *llum* per veure-hi clar i *força* per actuar oferint criteris per a l'aproximació missionera en les diferents realitats socials presents al nostre món. Solament cal recordar alguns documents: *Mater et Magistra* (celebrem el 50è aniversari), *Pacem in Terris, Gaudium et Spes, Populorum Progressio, Sollicitudo Rei Socialis, Laborem Exercens, Deus Caritas est, Caritas in veritate*. A més a més, tenim les resolucions de l'esmentat Concili Provincial Tarraconense (1995) per aplicar aquesta doctrina a la nostra diòcesi. Hi ha moltes pistes d'acció pastoral.

4. Cada cristià/ana i cada comunitat, des del que és, ha d'aprendre a **mirar atentament la realitat social** reflexionant i analitzant els propis ambients, a partir dels principis i criteris de la Doctrina Social de l'Església.

D'aquesta manera anirem esdevenint unes comunitats encara més acollidores que:

- escolten...
- aprenen ...
- es comuniquen amb l'entorn ...
- ensenyen ...
- i pregunten amb intenció social ...

Aquest hauria de ser un element permanent en les homilies, els escrits, les activitats pastorals normals, etc., afegint a la bona acollida (que mai no ha de faltar) i l'atenció als qui vénen o truquen a la nostra porta, una pastoral de "la proposta" evangèlica.

4

Algunes propostes operatives

1. Cada parròquia, unitat pastoral, delegació, comunitat o institució diocesana, en elaborar *els objectius pastorals d'aquest curs* maldarà per programar per l'*Advent* i la *Quaresma* alguna acció concreta encaminada a treballar la prioritat de la Presència de l'Església en la nostra societat lleidatana. Aquestes iniciatives es posaran en comú a les reunions periòdiques de les unitats pastorals i dels arxiprestats.

2. Cal donar informació del que ja fem entre tots. Per això, prepararem una *Cartellera Informativa dels serveis diocesans* que l'Església de Lleida fa dins la societat per tal de posar-la a la Cúria i a altres institucions diocesanes, parròquies, delegacions, Escola Cristiana, etc.

3. Volem tenir cura de l'acompanyament espiritual i pastoral dels cristians i cristianes que ja estan compromesos socialment i en la política activa. Amb aquesta finalitat farem alguna sessió pedagògica per ajudar els preveres, diaques, els ministeris laicals, catequistes, etc.

4. Ateses les implicacions socials de la fe cristiana, cal elaborar un programa específic de formació en l'Ensenyament Social de l'Església, amb:

- Difusió de les encíclics socials del Magisteri de l'Església.
- Jornades de la formació permanent del preveres.

- Full Dominical, ràdio i TV, escola de l'Esplai, cursos de l'IREL, etc.

El camp propi de l'activitat evangelitzadora dels cristians laics és la vida pública.

5. Dedicar un Consell de Pastoral Diocesà exclusivament a aquesta temàtica. I també, fer Consells de Pastoral a cada parròquia per respondre a la realitat concreta del barri o del poble.

6. Jo mateix convocaré una trobada amb cristians compromesos en la política activa, per tal d'intercanviar els reptes i les necessitats que emergeixen de la seva experiència.

Conclusió

Cal dir que aquesta segona prioritat, *Presència d'Església a la nostra societat*, que subratllarem aquest curs 2011-2012, també serà permanent per als propers anys i s'afegeix a les anteriors. Per això hem parlat expressament de fer camí en “continuïtat” i “novetat”.

A aquest propòsit, jutjo molt lluminosa la següent reflexió de sant Agustí (Sermó 169, 15, 19): “Som caminants, pelegrins en ruta. Hem, doncs, de sentir-nos insatisfets amb el que som, si volem arribar al que aspirem. Si ens complau el que som, deixarem d'avançar. Si ens convencem que és suficient, no tornarem a donar un pas. Seguim marxant, anant cap endavant, caminant cap a la meta. no tractem de parar en el camí, o de tornar endarrere, o de desviar-nos de la ruta. El qui es para, no avança. El qui enyora el passat, dóna l'esquena a la meta. El qui es desvia, perd l'esperança d'arribar. És millor ser un coix en el camí que un bon corredor fora d'ell.”

En conseqüència, sense presses i sense pauses, procurarem mantenir el pas amb aquesta esperança activa que s'alimenta i es renova en les nostres successives trobades amb la Paraula i la presència sacramental del ressuscitat que ens fa costat. Una Paraula i una Presència que ens empeny cap enfora, per tal de prolongar i fer veure la proximitat del Senyor en la història de cada dia.

Ens estimula el mateix Benet XVI amb el que ha anomenat *l'atri dels gentils*: “crec que l'Església hauria d'obrir també avui una espècie d'*atri dels gentils* on els homes puguin entrar en contacte d'alguna manera amb Déu sense conèixer-lo i abans que hagin trobat l'accés al seu misteri, al servei del qual està la vida interna de l'Església” (*Discurs a la Cúria Romana amb motiu del Nadal*, 21 de desembre de 2009).

És clar que no volem alimentar optimismes fàcils sinó més aviat reafirmar la nostra confiança ferma en Aquell que ens ha cridat i constituït membres de la seva comunitat eclesial i que ens anima a continuar treballant sense defallir, malgrat totes les nostres incoherències. Mai no ha parlat Jesús de facilitats..., però sí que ens ha dit “només que la vostra fe *fos tan petita com un gra de mostassa...*”.

Mirem-nos en el testimoniatge de Maria de Natzaret que ens ha fet proper Déu, el “Déu-amb-nosaltres”. En Ella resplendeix la nostra capacitat de convertir-nos en col·laboradors de Déu. Per l’Encarnació, Déu ha fet “comunió” amb nosaltres (Jo 1, 14) i hem d’anunciar-ho i fer evident que “la vida s’ha manifestat: nosaltres l’hem vist i en donem testimoni, i us anunciem el qui és la vida eterna, que estava amb el Pare i se’ns ha manifestat... us anunciem allò que hem vist i sentit” (1Jo 1, 2-3). I, en la Visitació, Maria es fa servidora del proïsmes. És el “servei de la caritat a domicili” que ens ensenya l’actitud dels millors deixebles de Jesús, *el servei amorós* als altres.

Maria és model i icona de la presència dels cristians en el món. Estem cridats a fer el mateix paper de Maria: ser “notícia de Déu” en el món, guies que orienten i acompanyen, punts de referència, senyals, guies dels allunyats que pregunten i dels qui no pregunten res, dels qui busquen i dels qui caminen perduts. Però, com Ella, sempre amb humilitat i sense pretensions. Hauríem de repetir cada dia: “Jo et beneixo, Pare, Senyor del cel i de la terra, perquè has amagat aquestes coses als savis i poderosos i les has revelades als petits” (Mt 11, 25 ss). Des d’aquesta petitesa i amb una lectura sapiencial —contemplativa— de la història, Maria ens porta a descobrir els criteris de la misteriosa acció de Déu, el qual, capgirant els judicis del món, ve en auxili dels més fràgils... Per això, manifestant el sentiment de la seva petitesa, entona un càntic d’acció de gràcies: “El Senyor ha fet en mi meravelles... ha mirat la petitesa

de la seva serventa... *les obres del seu braç són potents; dispersa els homes de cor altiu; derroca els poderosos del soli i exalça els humils. Omple de béns els pobres i els rics se'n tornen sense res*" (Lc 1,46-53).

Rebeu la salutació agraïda i esperançada del vostre germà bisbe,

Joan Piris
Bisbe de Lleida

Lleida, 2 d'octubre de 2011
Festivitat de la Mare de Déu de l'Acadèmia